DE RODE ORDE

METTE VAN PRAAG

De Rode Orde

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mette van Praag

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing / Jen Minkman

Illustratie landkaart: Jen Minkman

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave januari 2024

NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alstraldita

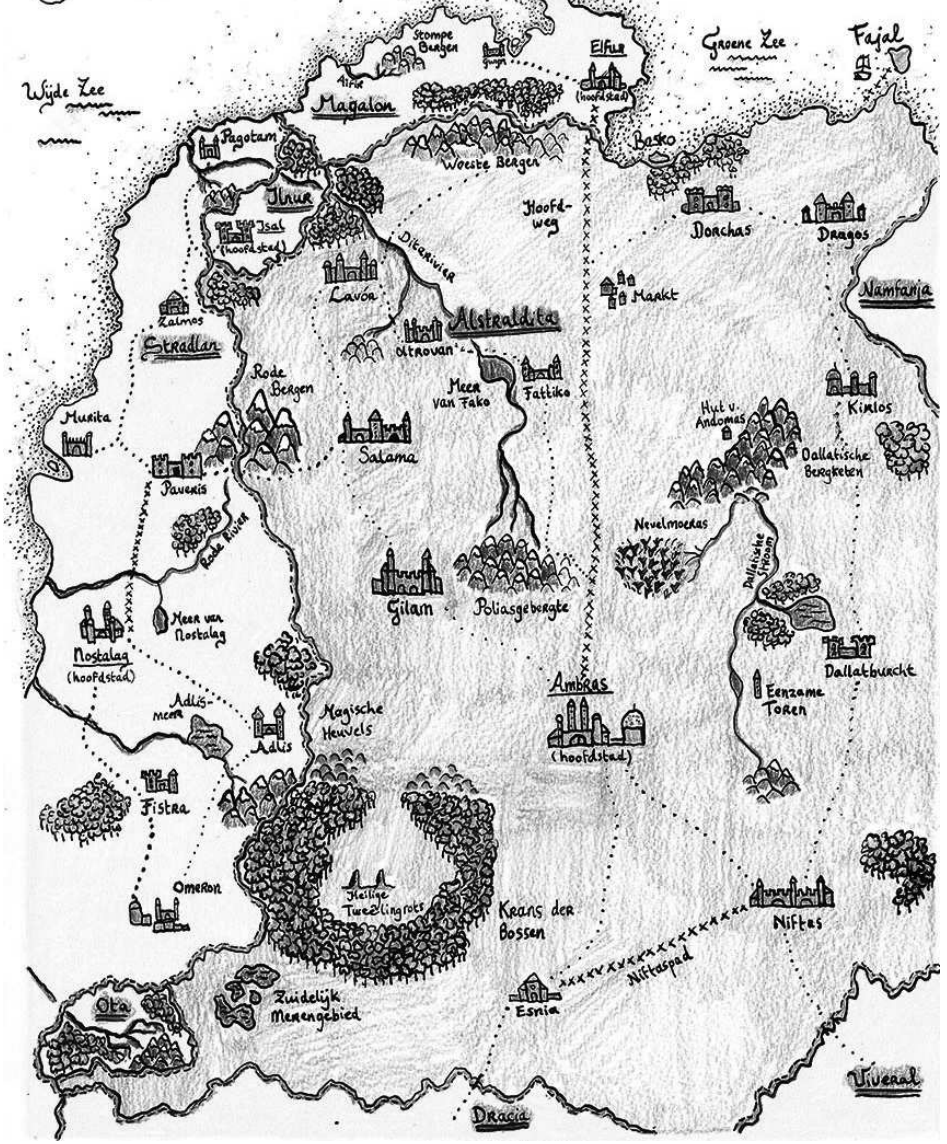

Eerste Kapittel

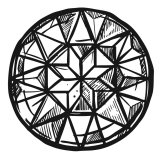

De zon was nog geen uur op toen de poortwachter van het paleis te Ambras wakker schrok uit zijn gedommel. Voor hem stond een al wat oudere edelman, die gevolgd werd door een kleine huifkar met een knecht op de bok. De man keek hem scherp aan, waarop de wachter iets rechter ging staan en gewichtig zijn keel schraapte.

'Goedemorgen, beste man,' was de edelman hem voor. 'Kunt u mij vertellen hoe laat de poorten van het paleis opengaan?'

Nieuwsgierig keek de wachter naar de huifkar. 'Hoezo?' vroeg hij ondertussen niet erg toeschietelijk.

'Omdat ik het wil weten, lummel,' schoot de edelman uit zijn slof. 'Ik moet dringend met koning Idleas en zijn hofmagiër spreken. Ga je nog behulpzaam zijn of hoe zit dat?'

‘Ja, weledele heer,’ haastte de poortwachter zich te zeggen. ‘Eigenlijk zijn ze nu al open, heer.’

De ander keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen naar de brede, met goud beslagen poort achter de rug van de wachter. ‘Deze poort ziet er niet zo open uit, vind je wel?’

De wachter begon zenuwachtig van zijn ene been op het andere te wippen. ‘Ze zijn laat, heer. De wachters aan de andere kant, bedoel ik.’

‘Aha,’ knikte de edele. ‘Nou, dan wacht ik nog wel even.’

Lang hoefde hij geen geduld te hebben, want op datzelfde moment kwam er beweging in de poort en zwaaiden de twee deuren naar binnen open. Een andere wachter verscheen ten tonele en merkte de huifkar en zijn eigenaar direct op.

‘Wat brengt u hier, heer Arthman?’ vroeg hij verbaasd. ‘Zo vroeg staat u anders nooit op.’

Heer Arthman moest lachen. ‘Het is leuk je weer te zien, Sonal,’ grijnsde hij. ‘Al begroet je me meteen met een kritische opmerking.’ Hij liep naar zijn voormalige wapenknecht toe en gaf hem een schouderklopje. Toen wees hij achter zich en vervolgde: ‘Ik heb in mijn huifkar een ongebruikelijke lading, mijn vriend. Heb ik permissie de binnenplaats op te rijden?’

‘Niet zonder een inspectie,’ antwoordde Sonal. ‘Met uw goedvinden.’

Heer Arthman knikte kort en samen met Sonal en diens nieuwsgierige collega liep hij naar de achterkant van zijn kar. Hij trok de flap opzij en de twee wachters blikten benieuwd naar binnen. Daar, onder de huif, lagen twee roerloze gedaanten.

‘Wie zijn dat nu weer?’ riep Sonal uit. Hij boog zich over de rand van de kar heen om de bewusteloze figuren beter te kunnen zien. ‘Wat zien die twee er beroerd uit, zeg.’

Heer Arthman keek ernstig. ‘Ik heb geen idee wie het zijn,’ moest hij bekennen, ‘maar ik vond ze te paard even buiten mijn landgoed toen ik terugkeerde van een uurtje sterrenkijken in het open veld.’

‘U… vónd ze te paard?’ vroeg Sonal verwonderd.

‘Juist, dat zeg ik. Ze zaten getweeën op een bruin ros, terwijl een grijswitte merrie achter ze aan liep. Beiden verkeerden ze in diepe slaap, maar toen ik het voorste paard tot stilstand bracht en die knapen uit het zadel sjorde, begon de blonde jongen plots iets te stamelen over Odmatan. Ik kan het niet uitleggen, maar iets in zijn stem zei me dat ik moest zorgen dat ze bij Odmatan zouden komen. Ze moeten een lange reis achter de rug hebben, want ze zien er typisch Ditaans uit.’

De poortwachters hadden met stijgende verbazing geluisterd naar het verhaal van Arthman.

‘Zouden ze soms herauten zijn uit een noordelijke stad?’ opperde Sonal. ‘Er zijn de laatste dagen al drie boodschappers met verontrustende berichten over de doorzettende oorlog gearriveerd op het paleis.’

‘Ze zien er niet uit als herauten,’ meende de andere wachter. ‘Daar zijn ze te jong voor.’

‘Misschien houden de Ditanen er andere gebruiken op na als het om leeftijd gaat,’ wierp Sonal tegen. Zich tot zijn vroegere heer wendend, vervolgde hij: ‘Brengt u uw huifkar maar naar binnen. Ik zal een page naar koning Idleas sturen om hem te waarschuwen.’

‘Doe dat,’ knikte Arthman. ‘En zeg ook meteen dat Odmatan zijn bed uit moet komen.’

Het duurde niet lang voor een groot deel van het paleis in rep en roer was. Vier pages ondersteunden de twee vondelingen. Hoewel ze zeer diep sliepen, waren ze nog in staat langzaam en als het ware slaapwandelend te lopen. Heer Arthman begeleidde de pages het paleis in en stuitte daar op een geweldige drukte in de grote hal.

'Zijn dit de herauten?' vroeg een gezette man in een blauw gewaad, die plots vanuit het niets voor Arthman opdook.

'Eh, ja,' antwoordde die enigszins beduusd. 'Ze slapen nog.'

'Dat had ik al begrepen,' zei de ander weer. 'Ik heb de opdracht ze naar een logeerkamer te brengen, waar ze kunnen uitslapen.'

'Prima,' zei Arthman opgelucht. 'Probeer ze maar niet wakker te maken. Die arme drommels hebben hun rust hard nodig.'

De hofdienaar knikte. Zijn blik zwierf naar rechts. 'Is dat soms hun bagage?' informeerde hij, wijzend naar de twee zadeltassen die de knecht van heer Arthman op dat moment in de hal neerzette.

'Ja,' knikte de edelman. 'Dat was alles. Ik dacht dat het wel handig zou zijn om die tassen ook mee te nemen. Wellicht zitten er verzegelde brieven in of iets dergelijks.'

De dikke hofdienaar keek hem scherp aan. 'U hebt toch niet gekeken, neem ik aan?'

Heer Arthman staarde hem ongelovig aan. 'Hier ga ik niet eens op in,' snoof hij. 'Ik heb hun bagage met geen vinger aangeraakt.'

'Hoe hebt u die tassen dan in de huifkar gekregen?' vroeg de dienaar met een triomfantelijke grijns.

Heer Arthman werd zo rood dat de hoveling angstig een stapje achteruit deed.

'Oh, gaan we zó beginnen,' brieste de edelman. 'Ik weet alweer precies waarom ik niet vaak op het paleis kom: omdat er bijdehante

types zoals u rondlopen. Geen kwaad woord over Idleas, dat is een geschikte kerel. Maar alle dienaren hier hebben het te hoog in hun bol en zijn te vol van zichzelf.' Bij deze woorden prikte hij de dikke hoveling in zijn bovenbuik. 'En u denkt zeker dat ik me dat allemaal laat welgevallen! Nou, u komt bedrogen uit. Ik ga allereerst eens een hartig woordje met Idleas spreken over uw functioneren.' Arthman draaide zich om en luid voor zich uit mopperend beklom hij de trap die hem tot aan de troonzaal zou brengen.

Het was enige uren later. Rondom een vijfhoekige tafel in de studeerkamer van koning Idleas zat een klein gezelschap. Aan een hoek was koning Idleas gezeten, die in zijn staatsiegewaad gekleed ging en een vermoeide trek om zijn mond had. Hij was nog jong; de jongste koning op heel het continent. Zijn donkerbruine haren vielen sluik langs zijn licht gebruinde gelaat.

Links van hem, in het lichtblauw gekleed, zat zijn koningin Toula. Zij was een hertogin afkomstig uit Namfanja, ernstig en ingetogen. Haar lichtblonde, vlassige haren waren gevlochten in een ingewikkelde wrong, die in haar nek rustte.

De koning richtte het woord tot heer Arthman, die tegenover hem zat. 'Ik neem aan dat ik op u kan rekenen bij het waarschuwen van de andere drie edelmannen in onze stad?'

Heer Arthman knikte. Hij was een van de vier bestuurders van de stad Ambras. Hoewel de koning zijn paleis in de hoofdstad had, betekende dit niet dat hij tevens het stadsbestuur in handen had. Ambras stond onder leiding van een vierkoppig comité, dat bestond

uit de vier edelen die hun landgoed elk in verschillende delen van de hoofdstad hadden.

Koning Idleas wendde zich nu tot de wit bebaarde, al wat oudere man die rechts van hem aan tafel zat en in het niets staarde.

'Odmatan,' zei hij ernstig, 'wat denk jij ervan?'

'Ik denk al ongeveer vijf dagen hetzelfde,' antwoordde Odmatan knorrig. 'Naar mijn mening woedt in het noorden van ons land de eerste magische oorlog sinds eeuwen, maar geen van de bodes heeft mijn voorgevoelens kunnen bevestigen. Ik heb twee dagen op Baldwin ingepraat en gezegd dat hij het leger op moest trommelen. Maar Baldwin luistert helemaal niet naar me.'

'Je had ook geen overtuigende bewijzen,' trachtte koningin Toula hem te kalmeren.

'Ik voel simpelweg dat er iets vreselijks gaande is. Magiërs voelen zoiets.'

'Legeraanvoerders niet,' verdedigde heer Arthman de verguisde Baldwin. 'Trouwens, ik kan me best voorstellen dat hij wil geloven dat het een uit de hand gelopen schermutseling is, daar aan de westgrens.'

'Ik snap er niets van,' moest Idleas bekennen. 'Hoe kan Lorathan van Stradlan het nu in zijn hoofd gehaald hebben om de eeuwenoude traditie van neutraliteit te schenden? Niettemin meldden alle drie herauten hetzelfde: Stradlan valt ons land binnen en niet zo'n beetje ook.'

'Het kan als hen een magisch hulpmiddel ter beschikking staat,' mompelde Odmatan in zijn baard. En iets luider: 'Die twee bewusteloze jongens zijn mijn enige hoop in dit duistere uur. Ik weet zeker dat zij meer weten over die verdraaide oorlog. Maar ja, zij zijn bewusteloos.'

Heer Arthman grinnikte. 'Waarom wil je toch altijd gelijk krijgen, beste Odmatan?'

'Oh, nee.' De hofmagiër schudde zijn hoofd en keek plots ernstig. 'Je weet niet half hoe mis ik het wil hebben. Van magie komt rotzooi. Kijk maar naar mij.'

Idleas glimlachte, ondanks zijn zorgen. 'Waarom ga je niet even kijken bij die twee geheimzinnige herauten, Odmatan?' stelde hij voor. 'Dan zal ik er iemand op uit sturen om Baldwin te verwittigen. Ik wil dat je naar hem toegaat zodra we meer weten over de hele zaak.'

'Goed,' knikte Odmatan. 'Laat ik maar eens een kijkje nemen in de logeerkamer. Goedemiddag, altezamen.'

De deur sloeg achter de magiër dicht, om twee tellen later weer open te gaan. 'Vervelende mantel,' gromde Odmatan en hij trok de grijze stof naar buiten, die tussen de deur was blijven zitten. Toen de deur wederom in het slot viel, begonnen Idleas en Toula tegelijk te lachen.

'Ik ben dol op die man,' zei Toula warm. 'Zijn officiële taak behelst het regelen van alles dat met gewoon werk niet opgelost kan worden, maar het meest van al laat hij me lachen.'

'Laat het hem maar niet horen,' waarschuwde Idleas met een grijns. 'Odmatan is er trots op dat hij een sarcastische, onbegrepen mopperpot is.'

Heer Arthman grinnikte ook, werd toen plots weer ernstig en vroeg: 'Hoe snel wil je dat ik de drie andere bestuursleden ontbied op het paleis, Idleas?'

'Zo snel mogelijk, natuurlijk,' antwoordde de koning. 'Maar eigenlijk wil ik eerst het relaas van die twee jonge herauten afwachten. Als de gevechten die plaatsvinden zich beperken tot het westen van Alstraldita, hoeft de stad niet ontruimd te worden. Dan wil ik alleen

dat strateeg-generaal Baldwin op pad gaat met het voltallige leger en de Stradlaanse troepen terugdrijft.'

Arthman knikte. 'Als de stad onder belegering komt te liggen, zal in het bijzonder heer Doran zijn ergernis moeten verbijten.'

'Waarom?' vroeg koningin Toula. 'Heeft Doran bepaalde belangen op het spel staan?'

'Jazeker,' bevestigde Idleas. 'Bij de vorige vergadering van het bestuur kwam naar voren dat in zijn gedeelte van de stad veel kelderwoningen worden verhuurd aan arme lieden. Ik heb toen opdracht gegeven om een nieuwe wijk met eenvoudige huisjes te bouwen en geld beschikbaar gesteld. Arbeiders zouden niet in zulke mensonwaardige onderkomens moeten wonen.'

'Heer Doran is direct aan de slag gegaan en heeft talloze bouwlieden ingehuurd om de klus te klaren,' maakte heer Arthman het verhaal af. 'Hij was er erg enthousiast over en heeft overal in Zuid-Ambras verteld dat er nieuwe woningen beschikbaar kwamen. Maar als de stad onder belegering komt te liggen, zullen de nieuwgebouwde huizen het eerst sneuvelen. Die liggen namelijk aan de rand van de stad en staan nog grotendeels in de steigers.'

'Wat rot,' zuchtte Toula. 'Waarom gaan nobele plannen altijd mis?'

'Dat is waarschijnlijk omdat oneerlijke plannen over het algemeen meer geld in het laatje brengen,' merkte heer Arthman zuur op.

Koning Idleas stond op en liep naar het midden van de kamer. 'Onze Arthman valt ten prooi aan cynisme,' zei hij half ernstig, half spottend. 'Dan wordt het tijd de zitting op te heffen.'

Hij en Toula liepen met heer Arthman naar de binnenplaats en stonden nog even met elkaar te praten in de al wat warmere ochtendzon.

‘Zodra ik meer weet, hoor je van mij,’ beloofde de koning tenslotte aan de edelman, die op de bok van zijn huifkar was geklommen.

‘Prima,’ zei Arthman. Hij zwaaide kort voor hij het binnenhof afreed en via de ophaalbrug het paleis verliet.

Toula staarde de wagen na en richtte haar blik vervolgens op de helderblauwe lucht.

‘Ga je mee naar binnen?’ vroeg Idleas, die aan haar zijde stond.

‘Ja,’ mompelde ze afwezig. Hoewel de ochtend warm was, huiverde ze en bekroop een kil gevoel haar.

Biddulph tastte rond in het duister. Hij had geen besef van tijd of plaats, maar voelde zich alleen uitgeput en angstig. Vaag was hij zich bewust van de aanwezigheid van Dairann, maar die sliep en kon hem niet horen.

'Waar ben ik?' hoorde hij zichzelf vragen. 'Ben ik dood?'

Tot zijn verbazing voelde hij een aangename warmte in zijn lichaam, die zich verspreidde en de angst en donkerte verdreef. Langzaam werd het lichter en hij merkte dat hij op zacht gras lag in een wonderlijk landschap. Hij keek omhoog en zag een vreemd gekleurde, rode zon.

'Je bent moedig geweest,' hoorde hij plotsklaps een stem in zijn hoofd zeggen.

'Dank u wel,' dacht Biddulph automatisch, hoewel hij niet wist wie er tegen hem sprak en wat er met hem gebeurde.

Na een stilte die een eeuwigheid leek te duren, vroeg de stem: 'Ben je tevreden?'

Biddulph dacht na. Hij was zich nu pas bewust van het voldane en gelukkige gevoel dat hij had.

'Ja,' dacht hij. Maar toen drong een ander gevoel tot hem door. 'Nee,' dacht hij er snel achteraan. 'Ik hoor hier niet te zijn. Mijn beste vriend heeft me nodig. En ik heb de brief niet afgegeven.'

'Je gaat nu terug,' vertelde de stem. 'Je kunt hier niet blijven. Nog niet.'

Een vaag gevoel van droefenis doorstroomde Biddulph. Voordat hij echter langer kon nadenken over zijn opmerkelijke situatie, voelde hij een aanwezigheid achter zich. Hij draaide zich om en zag een al wat oudere man met een korte, witte baard en een vriendelijk gezicht. De verschijning reikte Biddulph zijn hand. Biddulph greep die en voelde plots een ruk aan zijn arm die hem de adem benam. Met een schreeuw viel hij door een donkere tunnel en hij sperde zijn ogen wijd open.

Toen merkte hij dat hij rechtop in een onbekend bed zat en een oude man bij de hand hield, die er precies uitzag als de verschijning uit zijn droom.

‘Wat... wat...’ stamelde Biddulph. Hij staarde de man verwilderd aan. ‘Wie bent u? En waar ben ik?’

De man duwde hem terug in de kussens en begon op een zachte toon te praten. ‘Je bent in het paleis van Ambras,’ begon hij. ‘Het is nu bijna een halve dag geleden dat een edelman jou en je vriend vond op de weg naar zijn landgoed.’

Biddulph zuchtte van opluchting. ‘Het is ons gelukt,’ zei hij schor. ‘We zijn in het paleis.’ Zonder te weten waarom begon hij zacht te huilen. Vreemd genoeg schaamde hij zich helemaal niet onder de blik van de onbekende man. Hij had het idee dat hij hem al heel lang kende.

Toen hij weer wat gekalmeerd was, keek hij naar het bed naast het zijne, waar Dairann vredig lag te slapen.

‘Is alles goed met hem?’ vroeg hij bezorgd.

‘Ja, alles is in orde,’ stelde de man hem gerust. ‘Ik heb me alleen grote zorgen gemaakt om jou. Ik heb al vanaf vanochtend de wacht bij dit bed gehouden en je geprobeerd terug te houden.’

‘Terug te houden?’ echode Biddulph zacht. ‘Waarvan?’

‘Van sterven,’ antwoordde de ander meteen. ‘Je hebt op de grens tussen leven en dood verkeerd, mijn jongen. Ik heb je constant energie gegeven.’ Hij wreef even in een vermoeid gebaar over zijn ogen. ‘Ik zie er waarschijnlijk niet al te florissant uit.’

Biddulph moest ondanks zijn zwakte glimlachen. ‘U bent Odmatan,’ zei hij toen. Hij vroeg het niet, maar stelde het slechts vast.

‘Ja,’ knikte de tovenaar. ‘In je dromen bleef je naar mij vragen. Heb je me ook gezien?’

‘Ja,’ zei Biddulph. ‘U kwam me halen.’

Het was even stil. ‘Wat heeft je in Laramis' naam zoveel energie gekost dat je er bijna aan onderdoor gegaan bent?’ wilde Odmatan toen weten. ‘Je leek wel een uitgeknepen spons.’

Biddulph aarzelde even. ‘Ik weet niet precies hoe ik het moet omschrijven,’ zei hij toen. ‘Mijn vriend en ik werden achtervolgd. Nou ja, niet in de letterlijke zin van het woord. We werden op bovennatuurlijke wijze bespied door een Stradlaanse vijand. Die vijand hield op de een of andere manier de Hoofdweg in de gaten, omdat hij wist dat we naar Ambras op weg waren.’ Hij stopte even. ‘Zou het koning Lorathan geweest kunnen zijn?’

‘Twijfelachtig.’ Odmatan schudde zijn hoofd. ‘Ik acht hem persoonlijk nog niet in staat een simpele kaarttruc uit te voeren, dus hij zal weinig beheersing hebben over magische krachten.’ Plotseling sloeg hij gefrustreerd op zijn knieën. ‘Een magische oorlog,’ mompelde hij. ‘Verdraaid, ik wist het wel.’

‘Hoe dan ook,’ vervolgde Biddulph zijn verhaal, ‘we liepen doorlopend gevaar vanwege die magische bespieder. We hadden al een afschuwelijke onweersstorm op ons dak gehad en met veel geluk konden we een steenlawine in het Poliasgebergte ontwijken.’ Hij kwam even op adem. ‘Toen zijn we rechtstreeks naar de hoofdstad gereden en heb ik een soort… scherm opgetrokken tussen ons tweeën en de wereld, zodat we onzichtbaar waren. Het was alsof ik mij en Dairann uit deze werkelijkheid wegdrukte. Snapt u dat?’

‘Jazeker snap ik dat,’ knikte Odmatan. ‘Zoiets heet een afweerbezwering. Waar heb je die onder de knie gekregen?’

‘Nergens.’ Biddulph haalde zijn schouders op. ‘Ik wist eenvoudigweg hoe het moest.’

Odmatan keek hem verrast aan. ‘En hoelang heb je de bezwering volgehouden, als ik vragen mag?’

‘Een dag en een nacht,’ rekende Biddulph snel uit.

Odmatan bleef een hele tijd stil.

‘Is er iets?’ vroeg Biddulph tenslotte maar.

Odmatan schrok op uit zijn overpeinzingen. ‘Het spijt me.’ Hij bekeek Biddulph weer met een verwonderde blik in zijn ogen. ‘Ik heb zelden iemand ontmoet die zoveel kracht kan opbrengen. Heb je energie van de omgeving gebruikt?’

‘Nee,’ zei Biddulph met zekerheid. ‘Alleen mijn eigen energie en die van Dairann.’

‘Opmerkelijk,’ mompelde Odmatan en hij keek Biddulph gefascineerd aan. Hij pakte de handen van de jongen en keek naar de binnenkant van zijn handpalmen.

‘Denk je dat je je vriend wakker kunt maken?’ vroeg hij toen.

Biddulph stond op uit zijn bed. Hij voelde zich even draaierig worden, maar vermande zich. Hij liep naar Dairann en legde zijn hand op diens voorhoofd.

'Dairann,' zei hij zacht. De slapende jongen kreunde zacht en begon toen te hoesten. Hij opende zijn ogen en keek Biddulph verbaasd aan.

'Biddulph,' zei hij moeizaam.

'In levenden lijve,' grijnsde Biddulph.

'Ik droomde dat je dood was,' fluisterde zijn vriend. 'Dank aan Laramis dat je nog leeft.' Hij omhelsde Biddulph kort.

'Het had niet veel gescheeld,' mengde Odmatan zich in het gesprek.

'Wat is er gebeurd?' wilde Dairann weten.

In het kort gaf Odmatan een verslag van wat zich had afgespeeld en stelde zich voor.

Dairann schudde Odmatan de hand. 'We hebben een brief voor u,' zei hij, blij dat ze Odmatan nu eindelijk de boodschap van koning Kvilmar konden overhandigen. Plotseling in paniek keek hij om zich heen. 'Waar zijn onze zadeltassen?' vroeg hij dringend.

'Oh, die staan in het vertrek hiernaast.' Odmatan gebaarde naar een deur. 'Ik neem aan dat die brief in een van de twee zadeltassen zit?'

'Ja,' knikte Dairann. Prompt kreeg hij een hoestaanval. 'Verontschuldig me,' bracht hij onder luid gekuch uit.

Odmatan stond op van zijn kruk en maakte een nauwelijks waarneembaar handgebaar in de richting van Dairann. Die hield prompt op met hoesten en keek verbaasd. 'Hé,' zei hij onnozel.

De tovenaar schoot in de lach. 'Beter zo?' informeerde hij.

Dairann knikte wat aarzelend en klom toen uit bed. 'Wilt u de brief direct lezen?' vroeg hij.

‘Nee, ik wil graag dat jullie je aankleden en meegaan naar de troonzaal. Dan kan het koningsechtpaar ook horen welke boodschap er in de brief staat,’ legde Odmatan uit. ‘In het buurvertrek liggen overigens ook kleren voor jullie klaar.’

‘Hartelijk bedankt,’ zei Biddulph. Hij had zich al zorgen gemaakt over hun kledij, die er na hun hachelijke en lange reis nogal sjofel uitzag. Met Dairann in zijn kielzog begaf hij zich via de deur die Odmatan eerder had aangewezen naar de andere kamer. Op het bed lagen twee stapels opgevouwen kledingstukken en naast het bed stonden hun zadeltassen.

‘Wat een prachtige wambuis,’ bewonderde Biddulph het fluweel, toen hij het bovenste kledingstuk van de stapel haalde. Hij trok zijn oude kleren uit. ‘Wat zullen we met ons reisplunje doen?’

‘Geen idee.’ Dairann haalde zijn schouders op. Ook hij had zich omgekleed. ‘Laat het hier maar liggen. We zullen het later wel wassen.’

Hij draaide zich om en begon in zijn zadeltas naar de brief te zoeken. Even later had hij de bruine koker met de brief aan Odmatan in zijn handen. Hij liet zijn vingers even over het leer glijden en bedacht hoeveel ze al hadden meegemaakt, hoeveel gevaren ze het hoofd hadden geboden en hoe Biddulph en hij elkaar hadden gesteund, slechts om deze brief aan Odmatan te overhandigen. Hij kon het niet helpen, maar plotseling voelde hij zich wat droevig omdat het nu allemaal afgelopen was.

‘Wat zou er nu gebeuren?’ verwoordde hij zijn gedachten. Hij keek Biddulph aarzelend aan.

Die leek ook in gedachten verzonken. Hij zuchtte eens. ‘Eerlijk gezegd heb ik geen idee,’ gaf hij toe. ‘Ik heb niet eens een voorgevoel.’

‘Ik neem aan dat we hier voorlopig blijven,’ zei Dairann. ‘We kunnen met alle onrust en vijandige troepen in het land onmogelijk teruggaan naar Lavór of Salama.’

‘Zelfs als het kon, zou dat niets opleveren,’ antwoordde Biddulph somber. ‘Geloof me maar als ik zeg dat beide steden op dit moment in handen van koning Lorathan zijn.’

De jongens vielen stil. Biddulph slenterde naar het enige kleine raam dat het vertrek rijk was en wierp een blik naar buiten.

‘Dairann,’ klonk zijn stem ontroerd, ‘moet je nu toch eens kijken.’

Zijn vriend liep ook naar het raam en liet zijn ogen over de stad dwalen. Het uitzicht was geweldig; aan alle kanten strekte Ambras zich in de diepte uit. Aan de linkerkant was de tempel te zien waarover Biddulph gesproken had. De laagstaande, rode zon wierp licht op de duizenden glazen steentjes die in de koepel van de Laramistempel verwerkt waren. Die schitterden met een pracht alsof ze de goedheid van Laramis bezongen en niets wisten van oorlog of ellende.

‘Zoiets moois heb ik nog nooit gezien,’ zei Dairann zacht.

‘Wacht maar tot je verliefd wordt,’ klonk de stem van Odmatan achter hen. ‘Dan verander je wel van gedachten.’

Dairann draaide zich glimlachend om. ‘Misschien ben ik zojuist wel verliefd geworden op Ambras, Odmatan.’

‘Dat zeggen alle kooplui die hier arriveren ook,’ lachte Odmatan. ‘Ze kunnen in Ambras veel hogere prijzen vragen.’

Al pratend verlieten de jongens en de tovenaar het vertrek en liepen door lange, met prachtige wandkleden behangen gangen naar de troonzaal. Odmatan bleef staan voor een brede, van licht hout gemaakte deur en luidde een bel, die naast de deurpost hing. Ogenblikkelijk

zwaaide de bescheiden poort naar de troonzaal open en Odmatan wenkte de jonge edelen.

Dairann en Biddulph volgden Odmatan en voelden zich wat zenuwachtig. Biddulph betrapte zichzelf erop dat hij plots veel statiger liep.

'Je hoeft niet voort te schrijden, hoor,' merkte Odmatan op dat moment naast hem met een plagende grijns op.

Biddulph kreeg een kleur. Hij liep snel en wat minder gewichtig door en zag toen het koningspaar, dat hand in hand achter een vergadertafel stond waarop een karaf wijn, een karaf water en vijf glazen uitgestald waren. Een schaal met fruit en plakken rozijnenbrood stond ernaast.

Dairann kwam naast Biddulph staan. 'Majesteit,' zei Dairann eerbiedig en hij boog licht. Biddulph deed hetzelfde.

'Koningin,' zei Biddulph op zijn beurt en wederom bogen de twee jongelingen, die zich plots erg dom en onbeholpen voelden.

Dat was echter snel afgelopen. Koning Idleas kwam achter de tafel vandaan en schudde beide boodschappers hartelijk de hand.

'Welkom in Ambras,' zei hij met een warme stem. 'Ik neem aan dat jullie een heleboel te vertellen hebben, dus laten we erbij gaan zitten en iets drinken.'

Ook koningin Toula glimlachte vriendelijk naar de jongens, die zich nu wat beter op hun gemak voelden.

Toen iedereen een glas wijn voor zich had, begon Biddulph het verhaal.

'We hebben inderdaad een lang verhaal te vertellen,' gaf hij toe, 'maar ik wil het zo kort mogelijk houden.' Hij deed uit de doeken hoe hij en Dairann op weg waren gegaan naar Magalon en daarna via allerlei omwegen Ambras bereikt hadden.

‘Wel, we zijn eindelijk gearriveerd,’ besloot Dairann tenslotte hun relaas. ‘Wij zijn eerlijk gezegd net zo benieuwd als u naar wat er in die brief staat.’ Bij deze woorden schoof hij de leren koker over tafel naar Odmatan toe. ‘Ik verzoek u, maak de koker open en lees de brief.’

Odmatan trok een groot, opgerold vel perkament uit de koker en opende het. Hij schraapte zijn keel en begon te lezen.

‘Beste, alomgeëerde Odmatan,

‘In de hoedanigheid van koning van Ilnur en lid van de Orde der Rode Macht schrijf ik u. Ik hoop met gans mijn hart dat deze brief u tijdig zal bereiken.

‘Gisteren is koning Lorathan van Stradlan ons koninkrijk binnengevallen en heeft daarmede de eerste magische oorlog sinds eeuwen ontketend. Onder zijn raadsheren en strategen bevindt zich een magiër genaamd Carrac, die de oorzaak is van de ellende die ons teistert. Een groot kwaad zal ons allen treffen. Laramis moge weten hoe, maar Carrac heeft het legendarische Blauwe Kristal weten te vinden en heeft diens macht in alle hevigheid losgelaten. Wij weten tezamen met de andere leden van de Orde der Rode Macht waarom de Orde langer dan mensenheugenis heeft bestaan; nu is de tijd gekomen het kwaad te bestrijden. Ik bid u, Odmatan, grijp in voor het te laat is en spoed u naar de Bewaarder.

Met al mijn beste wensen,

Koning Kvilmar van Ilnur.’

Verslagen liet Odmatan de brief zakken. Hij was erg bleek geworden en zweeg lange tijd.

‘Welnu, Odmatan, spreek!’ riep Idleas tenslotte uit. ‘Wat behelst dit bericht? Ik spreek voor iedereen als ik zeg dat ik er geen wijs uit kan worden.’

‘Idleas,’ zei Odmatan met een opvallend zwakke stem, ‘ik moet jullie vertellen over een geheim genootschap waar ik al de helft van mijn leven deel van uitmaak.’

‘Barst maar los, dan,’ zei de koning, maar zijn stem trilde net zo erg als die van Odmatan.

De magiër boog zich over tafel en keek de toehoorders een voor een aan.

‘Lang geleden, toen de mensen van het noorden nog zeer eenvoudige en bijgelovige lieden waren en tovenaars vrij spel hadden, werd in de landstreek die nu Stradlan heet een afschuwelijk juweel gewrochten,’ vertelde hij. ‘Het was een blauw kristal waarin door een zeer krachtige bindingsspreuk de kwaadste machten van de Vijfhoektovenaars werden opgesloten. De Vijfhoektovenaars was de naam voor het vijfkoppige genootschap dat een juweel wilde scheppen dat hen onbeperkte macht over de mensen zou geven. Een grote groep witte magiërs wist het kristal vervolgens te bemachtigen en zij hebben het spoorloos laten verdwijnen. Maar zij hebben het kristal niet kunnen vernietigen, zij hebben het slechts kunnen verbergen. Omdat er in de wereld een zeker evenwicht moet bestaan tussen goed en kwaad, en omdat dat evenwicht verstoord was, besloten ze een tegenhanger van het Blauwe Kristal te creëren. Dat werd het Rode Kristal en daarin sloten ze hun beste krachten op met eenzelfde soort spreuk als de Vijfhoektovenaars hadden gebruikt.’

‘En dat kwade kristal is nu in handen van die Carrac?’ vroeg koningin Toula vol ontzetting. ‘Bij Tiramis! Hoe gevaarlijk is het Blauwe Kristal?’

‘Heel gevaarlijk,’ antwoordde Odmatan ernstig. ‘Doordat de kwade machten samen werden opgesloten in een juweel versterkten zij elkaar. Bovendien is de macht die in het kristal besloten ligt typisch menselijk.’ Hij pauzeerde even. ‘Het Kristal wordt niet beheerst door de magiër, maar de magiër wordt beheerst door het Kristal,’ zei hij tenslotte onheilspellend.

‘Dat verklaart dus die plotselinge expansiedrift van Lorathan,’ zei Idleas verslagen. ‘Denk je dat de koning ook beïnvloed wordt door het Blauwe Kristal?’

‘Zonder meer,’ knikte de hofmagiër grimmig. ‘Iedereen die zelfs maar in de buurt komt van het juweel wordt verziekt en verdorven door diens kwade invloed, zodra het kristal gebruikt wordt door een tovenaar. Dan komen namelijk de krachten vrij die anders stilletjes in het juweel sluimeren. En die krachten zoeken een weg naar binnen in de geest van de mens.’

Dairann en Biddulph hadden zwijgend geluisterd naar het verschrikkelijke verhaal van Odmatan en de reacties van Idleas en Toula. Biddulph bedacht zich dat hij de kracht van het Blauwe Kristal al had gevoeld toen het juweel in Isal, de hoofdstad van Ilnur, zijn werk deed. Ook Dairann herinnerde zich de consternatie tijdens het dorpsfeest en vreesde dat de tovenaar in niets had overdreven toen hij de kracht van het Kristal beschreef. Allerlei vragen kwamen bij hen op, waarvan Biddulph de belangrijkste stelde.

‘Zit u in een soort orde die het Rode Kristal bewaakt?’ vroeg hij hoopvol aan Odmatan.

Die knikte wederom. ‘De Orde der Rode Macht heeft het Rode Kristal inderdaad in haar bezit,’ zei hij. ‘Al eeuwenlang. Slechts weinigen weten van de Orde en nog minder zijn er daadwerkelijk lid van. Koning

Kvilmar is de Ordevertegenwoordiger van het Huis van Ilnas. Hij moet het Blauwe Kristal herkend hebben op het moment dat hij het zag.' De tovenaar stond op en liep naar een van de grote vensters in het vertrek. 'We moeten een boodschapper naar Baldwin sturen,' zei hij gedecideerd. 'Deze nacht zal in het teken staan van verdediging. Bij het krieken van de ochtend moet er een immens leger klaarstaan.'

'En verder?' vroeg de koning.

'Het Rode Kristal moet onthuld worden.'

'Wie is de Bewaarder?' vroeg Dairann zich hardop af en hij keek afwachtend naar de rug van de magiër.

Odmatan keerde terug van het raam vanwaar hij op de stad had uitgekeken. 'Een kluizenaar die in het oosten van het land woont,' deed hij op zachte toon uit de doeken. 'Ik zal er later meer over vertellen, als ik zeker weet dat er niemand kan meeluisteren.'

'Wie moet dat juweel op gaan halen?' zei Toula. 'En wanneer?'

'Ikzelf,' antwoordde Odmatan. 'Ik zal morgen na het overleg met Baldwin zo snel mogelijk vertrekken. Agripal kan me vergezellen.'

'Daar komt niets van in,' zei Idleas beslist. Hij sloeg zijn armen over elkaar. 'Je kunt het leger niet in de steek laten, Odmatan. Over een paar dagen marcheer jij aan Baldwins zijde naar het westen van Alstraldita.'

'Wat voor nut heb ik in een leger?' spotte Odmatan. 'Ik kan nog geen dolk vasthouden.'

Idleas keek de magiër verbluft aan. 'Soms verbaas je me met je kortzichtigheid, weet je dat?' merkte hij op. 'Jij bent straks hoogstwaarschijnlijk de belangrijkste persoon in het hele leger. Als wij de soldaten op weg sturen om de eerste magische oorlog in driehonderd jaar te voorkomen, dan zullen ze het een geruststellende gedachte vinden dat er een magiër in de gelederen aanwezig is, denk je ook niet?'

Odmatan opende zijn mond en sloot hem weer. 'Maar ik ben lid van de Orde,' zei hij tenslotte. 'Het is mijn taak het Kristal op te halen en te beschermen.'

'Je werkt ook aan mijn hof,' herinnerde Idleas de tovenaar aan zijn huidige betrekking. 'En ik heb je nodig. Het leger heeft je nodig. Anders deserteert de helft van de man- en vrouwschappen.'

'Dus als ik het goed begrijp,' zei Odmatan langzaam, 'moet ik meegaan met Baldwin om de almachtige magiër te spelen? Ben ik een soort symbool? Want je begrijpt wel dat ik zonder het Rode Kristal weinig kan uitrichten tegen Carrac.'

'Je hebt het juist,' knikte Idleas. 'Zonder magische ondersteuning slaat de angst iedereen om het hart.'

'Ik vind het maar niks,' mokte Odmatan.

'Jammer,' vond Idleas nuchter. 'Dan had je maar geen hofmagiër moeten worden, mijn beste.' Hij blikte opzij naar Dairann en Biddulph en keek hen beurtelings aan. Toen keek hij met opgetrokken wenkbrauwen weer naar Odmatan.

De magiër leek even na te moeten denken, maar knikte toen. 'Jongelieden,' zei hij, 'ik wil jullie verzoeken, in naam van koning Idleas, om het Rode Kristal op te halen, bij jullie te dragen en te beschermen.' Hij kuchte. 'Vinden jullie dat een goed idee?' vroeg hij toen iets minder officieel.

De twee jonge edelen waren verbouwereerd. 'Vertrouwt u een dergelijk belangrijk juweel zomaar toe aan onze handen?' vroeg Dairann verbaasd aan koning Idleas.

Die knikte. 'Ik heb grote bewondering voor jullie. Het verhaal dat jullie mij verteld hebben, maakt duidelijk dat jullie beiden erg dapper zijn geweest.' Hij zweeg even.

‘Dat zijn ze vast nog steeds,’ merkte Odmatan op.

Met een twinkeling in zijn ogen knikte Idleas opnieuw. Hij keek Biddulph aan. ‘Van jou gaat een grote kracht uit, jongeman.’ Hij nam de jongen aandachtig op.

Biddulph voelde zich wat verward. Hij had het koningsechtpaar niets verteld over de wijze waarop hij en Dairann tot tweemaal toe aan de dood waren ontsnapt. Hoewel Idleas niets kon weten van Biddulphs ongewone gave, zag hij toch diens kracht.

Voordat Biddulph een antwoord had kunnen bedenken, wendde Idleas zich tot Dairann. ‘Ook in jou heb ik groot vertrouwen,’ zei hij ernstig tegen de donkerharige jongen. ‘Je bent bedreven met het zwaard en je bent een nobel man, net zoals je vader.’

‘Dank u wel,’ antwoordde Dairann. ‘Ik zal het compliment aan mijn vader overbrengen zodra ik hem weer spreek.’

Koning Idleas grijnsde en zag er daardoor plots zeer jeugdig uit. Hij schudde Dairann en vervolgens Biddulph de hand en reikte zijn koningin een arm.

‘Laten we de vergadering als gesloten beschouwen,’ stelde hij voor. ‘Morgenochtend zal Baldwin een bespreking houden met jullie,’ hij keek de vrienden aan, ‘en met jou, Odmatan. Oh ja, kleed je er een beetje op, wil je? Je weet dat Baldwin houdt van officiële gewaden. En het zou weleens kunnen dat je de soldaten kort moet toespreken.’

Odmatan knikte met een uitgestreken gezicht. ‘Ik zal mijn garderobe eens doorzoeken,’ zei hij zuur.

Idleas en Toula verdwenen door een onopvallende deur naar hun privévertrekken. Odmatan keek even om zich heen en liep toen naar de deur waardoor hij met Dairann en Biddulph binnen was gekomen. ‘Gaan jullie mee?’ vroeg hij. ‘Ik loop even naar het hoofdkwartier van de